

Publicerad 2009-09-09 22:25 av lillthuren

Jag hade en bil bakom mig, tätt intill, samhälle efter samhälle. Tills...

True story, hände mig igår.

Tätt intill

Jag pratar i telefon med mamma, plötsligt inser jag att jag har en bil bakom mig, de ljusa strålkastarna lyser mig i ögonen genom backspegeln. Jag vinklar ner spegeln, säger hejdå till mamma och lägger sedan på. Jag lägger mig på högra sidan av mitt körfält, sådär så att man nästan slickar de vita strecken, så att han ska förstå att jag vill att han ska köra om. Men nej.

Vi kommer in i Knislinge, han börjar glida längre och längre ifrån mig. Jag vrider upp stereon. När jag kommer ut på 90-sträckan trycker jag lite extra på pedalen bara just för känslans skull, men släpper den lika fort igen när jag är uppe i just 90 km/h.

Snart har jag de där bländande strålkastarna tätt inpå mig igen, jag suckar och vinklar ner spegeln igen.

Efter ytterligare tre samhälle tröttnar jag, vi kommer ut på en fin raka utan några mötande bilar, jag lägger mig i vägreken (som är nästan lika bred som kör-banan).

Äntligen, bilen bakom fattar och påbörjar en omkörning!

Bilen är nästan jämsides med mig när jag ser en rådjursget komma upp framför mig, jag lägger mig på bromsen och hör däcken skrika. Men det är inte bara mina däck, bilen som legat bakom mig kommer plötsligt snett framför mig även om han också ligger på bromsen.

Jag ser rådjuret träffas och flyga upp i luften.

Vi stannar bilarna vars en sida om vägen med varningsblinkers på. Jag går fram och hälsar på killen som körde bilen, och på de två halvt chockade blondinerna som åkte med honom.

När vi konstaterat att det inte blivit några större skador på bilen, mer än bucklor i motorhuven och försvunna plastdetaljer, tömmer vi vägbanan från hans bildelar (plastdetaljerna).

Jag letar reda på rådjuret som ligger nere i diket, jag kunde följa hur det hade krupit fram i det långa gräset. Jag ger det en lätt spark i sidan, ingen reaktion.

-Jag tror det är dött. Säger jag till sällskapet som nu står och tittar ner på mig några meter bort.

-Är du säker? Frågar en av tjejerna.

-mmm, det är dött. Konstaterar jag.

Jag går upp till killen och diskuterar om man ska ringa 112. En bilist stannar och förklarar väldigt

pedagogiskt att man måste ringa in alla vilt-olyckor.

Jag går och hämtar något att märka ut platsen med, hittar en orange påse i bilen.
Killen står och pratar med larmcentralen när jag plötsligt hör en av tjejerna.

-Den lever! jag känner hur hjärtat slår!

Shit, tänkte inte på att kolla pulsen. Killen säger att larmcentralen skickar en jägare som kommer inom en halvtimme. Jag frågar om jag behöver vänta, när jag får svaret "om du vill" säger jag hejdå, önskar dem lycka till och kör sedan vidare.

Jag känner en tilfredsställelse att jag höll hastigheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lillthuren med Poeter.se id #25135 innehar upphovsrätten